

denfor Udvalget, hvis den ærede Ordfører udtrykker de øvrige Udvalgsmedlemmers Mening, naar han siger, at vi skulde have forskellige Skemaer og forskellige Ansøgningsfrister, thi det var egentlig det, det ærede Medlem sagde. Han vilde have en Ansøgningsfrist, der skulde gælde for Landet, og en anden, der skulde gælde for Byerne. Men det vil altsaa sige, at der fire Gange skal foretages Fordeling af Midlerne, og det er det, vi fra Mindretallets Side mener vil være ikke blot meget vanskeligt, men ogsaa næsten umuliggøre en retfærdig Fordeling, thi naar Beløbene skal fordeles i 4 Gange, er det umuligt for nogen Administration ved Fordeling af Understøttelserne efter den første Ansøgningsfrist at vide noget om, hvorvidt de levner et passende Beløb til de senere Ansøgere — de ved nemlig ikke noget om, hvor mange Ansøgninger, der vil indkomme senere. Derfor anser vi denne Ordning for meget upraktisk, og jeg skulde tro, at adskillig flere i Udvalget deler denne vor Anskuelse, saa at det, naar det kommer til Stykket, maaske ikke er ret mange, der vil staa sammen med den ærede Ordfører i hans Betragtninger over det heldige i at have 4 Ansøgningsfrister. Men idet vi erkender, at et halvt Aar er en lang Frist, har vi tænkt, at der muligvis kunde sættes en Frist af 4 Maaneder baade for By og for Land i Stedet for som hidtil 6 Maaneder. Det er imidlertid noget, som vi ganske henstiller til Administrationens Overvejelse.

Som jeg sagde før, har vi fremsat disse Bemærkninger, fordi vi tænkte som saa, at de Anskuelser, den ærede Ordfører har forfægtet i Udvalget, vilde han ganske sikkert gentage i Salen som Udvalgets Ordfører, selv om han i Betænkningen maatte have frafaldet dem, og saa vilde man faa et ganske forkert Billede af hele Forholdet. Mindretallet mente derfor, det var bedre at sige rent ud, hvad vi mente, i Betragtning af, at vi neppe vilde kunne være tjente med at have det ærede Medlem som Ordfører for vore Anskuelser.

Ordføreren (Sundbo): Det ærede Medlem bebrejdede mig, at jeg havde omtalt Mindretallets Bemærkninger i Betænkningen. Jeg skal dertil sige, at jeg ikke vilde have gjort det, hvis ikke det ærede Medlem paa Forhaand i Udvalget havde erklæret, at han ikke vilde tage Ordet, og da jeg tørster efter at høre det ærede Medlem, har jeg været nødt til at anstrenge mig for at faa ham til at udtale sig.

Det ærede Medlem sagde, at mit Angreb var noget søgt. Jeg tror dog, man med større Ret kan sige, at det ærede Medlems Særstandpunkt er noget søgt; han udtrykker i Virkeligheden ikke synderlig andet end det, der er sagt i Betænkningen, og han vilde have kunnet forhandle sig til Rette med Udvalget, om han havde været til Stede i Udvalgsmøderne, inden Betænkningen blev affattet.

Naar det ærede Medlem nu siger, at der nok kunde benyttes en anden Fremgangsmaade i København, men derimod ikke i Provinsbyerne, vil jeg dertil sige, at dersom den Fremgangsmaade, der nu anvendes i København, ikke er rigtig, saa er den heller ikke rigtig i Aarhus, Aalborg, Randers, Horsens, Esbjerg, Odense o. s. v. Den er lige saa slem i Provinsbyerne, som den er i København. Man maa dog virkelig sørge for, at de unge Mennesker i Provinsbyerne ogsaa kan komme paa Højskole lige saa vel som Ungdommen paa Landet og i København, og det forekommer mig derfor, at man ikke ud fra det ærede Medlems Standpunkt kan løse det Spørgsmaal, hvormed der her er Tale. Derimod har Udvalget opfordret den højtærede Minister til at undersøge, hvorledes Spørgsmaalet bedst kan løses, og det tror jeg er det eneste, der i Øjeblikket kan gøres i denne Sag.

Det ærede Medlem vilde ikke have forskellige Skemaer og forskellige Frister. Ja, i Forvejen har vi jo to Frister, idet Højskoleunderstøttelserne uddeles i to Omgange, og det vilde vel ikke være saa absolut umuligt, om det skete i fire. Spørgsmaalet er for mig imidlertid ikke, om der skal være to forskellige Skemaer og forskellige Frister, men Spørgsmaalet er, om man vil give Købstadungdommen og Ungdommen her i Hovedstaden Lejlighed til at komme paa Højskole, og det gør man, hvis man forandrer Skemaerne og gør Fristen betydelig kortere. Det ærede Medlems Forslag om 4 Maaneder er ikke tilstrækkeligt: man maa længere ned. Det er muligt, det er tilstrækkeligt for Landboudommen, det skal jeg ikke sige noget om. Jeg har ikke noget imod, at der kun bliver eet Skema, hvis Fristen bliver sat saa kort, at ogsaa Købstadungdommen kan komme paa Højskole; det maa vel være Meningen, at Højskolerne lige saa godt skal være for Købstadungdommen som for Landboudommen.

Kirkeministeren (Povlsen): Da Undervisningsministeren er forhindret i at være